

Byltén I

Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti
Ročník V/1 13. října 1999 5 Kč

Vážený čtenáři,

právě třímáš v rukou klenot naší novodobé literární tvorby, jehož hlavním účelem je potěšit Tvé strádající srdce a rozveselit jej. Je tomu již takřka rok co jsi měl možnost se naposledy začíst a oko své polaskat pohledem do stránek Tvého tak oblíbeného Bylténu. Za tuto pro mnohé dlouhou dobu se událo několik změn, které postihly i redakci Bylténu, hlavně pak její složení, které jak doufáme nikterak neubere na kvalitě tohoto časopisu.

Vzhledem k tomu, že zde vznikla ona zmiňovaná časová proluka tak bychom Tě v tomto čísle rádi seznámili, či spíše znovu připomněli některé z akcí, jež se pořádaly v uplynulém školním roce a jejichž věhlas směle doznívá do dnešních dnů.

Nuže, milý čtenáři, usedni ke stolu, objednej si další pivo nebo piva a nech se unášet krásnými vzpomínkami při čtení tohoto nového Bylténu.

Pěkné počteníčko Ti přeje

Redakce

Z OBSAHU

Pod křídly perutě

- 2 Slovo má náčelník
- 3 Nalezený deník neznámé studentky
- 4 Kouřimské kouření
- 6 Pravidla kuřáckých soutěží

Z českých sudů a hájů

- 7 Sovička si přečetla - Osud zapomenutého velikána
- 8 Krátce ze života piva

Kam peří nedolétne

- 9 Z lodního deníku - Expedice Berounka 99
- 10 Wycieczka do Slaska
- 12 Chlastáme se Slovy, aneb....
- 14 Litice 99
- 16 Ze světa lihu

Příloha de Byltén

- I Historie a přísloví
- II Dr Albert, Radnice
- III Úryvek ze Svaté bible pivní
- IV TV Hroba

Slovo má náčelník Mým pivařům II

Vážení pivaři,

V nedávné době jsme byli svědky dvou zajisté významných výročí. Pedagogická fakulta oslavila 50 let své existence, naše Alma Mater pak 650. K těmto výročím se 18. 10. 1999 připojí i První pražská pedagogická pivní perut', která mává svými křídly již pátý rok. Mnohé se za tu dobu změnilo, ale nejdříve mi dovoluje trochu bilancování. Z malé, komorní společnosti pivařů nám vyrostla více než stočlenná organizace, jejíž členové se nezabývají pouze pitím piva, i když to samozřejmě zůstává hlavní a stěžejní náplní, ale jak jistě víte máme svůj časopis ???, vydáváme sborník historických prací, pořádáme plesy naší fakulty, založili jsme Nadační fond a také jsme se podíleli na pořádání ankety o nejoblíbenějšího učitele naší republiky. Toto všechno nás zavazuje a troufám si říci, že jsme jednou z nejlépe rozjetých studentských spolků vůbec. Važme si této pocty, rozšiřujme nadále členskou základnu, ale nezapomínejme, kde byl náš počátek a jaká je hlavní idea. Tou je společné, a toto slovo bych si dovolil zdůraznit, veselí a konzumace piva. Máme k tomu jistě dost příležitostí, zdá se však, že v poslední době se věc moc nedaří. Je hrozně pěkné, když na Vánoční besídku přijde více než sto lidí, nebo na exkurzi jede více než sedmdesát. Co už nestojí za nic je fakt, že tito lidé nemají šanci, nebo se nechťejí dohromady veselit a pomalu tak odcházejí doby, kdy se sedělo u jednoho stolu a všichni byli jedna rodina. Zkusme se vrátit do starých dobrých časů a být opět tou jednou velkou rodinou přátel piva a randy. Snad nám napomůže nový Náčelník, který jistě nebude mít snadný úkol a je na nás všech, jak moc mu pomůžeme v jeho působení. Třeba se nemusím tolik obávat, protože ve výčepu U Kotvy se právě sešli noví Romanové, Tomášové, Majklové a Honzové, aby vyspravili trošičku pochroumaná perutní křídla a mohu s klidem odejít na náčelnickou penzi.

František Grunt

Nalezený deník neznámé studentky

Dne 22. 3. 1999 byl na katedře dějin a didaktiky dějepisu nalezen paní sekretářkou deník studentky s iniciály P. K. L. Jelikož se nikdo o něj delší čas nepřihlásil, dovolila si redakce Byltěnu otisknout nejzajímavější část tohoto deníčku. Pokud bude mít u Vás ohlas, otiskneme v příštích číslech další části.

Můj milý deníčku,

Po delší době se ti opět svěruji se svými zážitky a problémy. Ty se objevily včera, kdy jsem se náhodou dostala na narozeniny našeho vedoucího katedry docenta Čorneje (docela milej pán a srandovně se směje). Bylo tam strašně moc lidí a všichni chlastali pivo. Musela jsem si dát taky, protože holky už jsou v pivní organizaci a já ještě ne. Bylo strašně hořký, ale nakonec jsem vypila asi tři nebo čtyři (to si už moc nepamatuju). Najednou bylo kolem hodně veselo, zpívalo se, tančilo se a já taky (ani nevím s kým).

Dvakrát jsem byla s nákým pánem u výčepu, někdo mi říkal, že je z katedry a taky jak se jmenuje, ale já už to zase zapoměla. Nalil do mě dva fernety (pak mě stále objímal) a něco pořad

říkal, ale moc jsem mu nerozuměla (strašně huhlal).

Mezitím votravovali ještě nějaký kluci a chtěli vidět podpisenku, ale nejlepší byla chvíle, kdy Čornej dostal od starších studentů dárek. Houpal se tam jako šílenec na dřevěném koníčku a stejně tak se i řečtal. Potom si toho už moc nepamatuju, ještě jsem asi něco pila, pak jsem byla s někým venku (bylo to docela příjemné) a domů jsem přijela dost pozdě. O to horší to bylo druhý den, kdy holky měly náký kecy a trochu si ze mě utahovaly, ale já vím, že už brzo budu v pětipěčku....

Upozornění redakce: Text není jazykově upraven

KOUŘIMSKÉ KOUŘENÍ 1999

Výletníkům, kteří v páteční podvečer 9. dubna 1999 vystoupili na bájnou horu Říp a náhodou se zadívali jihovýchodním směrem, ke Kouřimi, se naskytl pohled na úchvatnou scenérii. Na okamžik měli dojem, že se přenesli do mýtické minulosti a stojí tam s praotcem Čechem, který se tenkrát z temene Řípu díval se svými lidmi tímtež směrem a „... viděli v těch stranách černavé mraky pod zářícím nebem ...“* Pravda, v našem případě to byly spíše voňavé obláčky, které vypouštěli z úst vyvolení členové „Pětipěčka“ na nultém ročníku Kouřimského kouření, ale i tak se celá Kouřim brzy zahalila do hustého dýmu, jako za Lechových časů. Ale vy jistě chcete vědět, jak to vypadalo přímo na místě, jak to viděli kuckající kouřimští občané, proto vám otiskujeme dopis jednoho z nich. Napsal nám pan Jaroslav Popel, kouřimský pyroman a člen sboru dobrovolných hasičů, který prý nedaleko salonku, kde jsme se oddávali nikotinovým radovánkám, držel hlídku.

„Vážená redakce,
jmenuji se Jaroslav Popel a jsem členem dobrovolného sboru hasičů ve městě Kouřimi. Můj vz-

tah k ohni a kouří je od dětství více než vřelý. Proto jsem v posledních letech zažíval samá zklamání. Nejprve zrušili ohňostroje v předvečer „Svátku práce“, a pak si dokonce dovolili náš sbor přejmenovat z mému uchu líbezně znějících „požárníků na nenáviděné „hasiče“. Prostě tragédie! Věřte tedy tomu, že ve chvíli, kdy se v našem sboru začalo šířit zděšení v souvislosti s informacemi o Vaší akci, zažíval jsem nádherné vzrušení. Bylo mi jako tenkrát, když jsem coby malé děcko poprvé podpaloval v kamnech, jako, když jsem coby školák zapálil stoh, nebo jako, když mi rodiče oznámili, že se stěhujeme do Kouřimi. Ihned jsem se veliteli nahlásil na hlídku, abych byl, jak se říká, u prvních jiskérek a mohl, coby „požárník“, přiložit ruku k dílu dřív, než učiní mě radosti přítrž. Byl to nádherný pohled na ta hustá mračna dýmu valící se z oken salonku v kempu manželů Jeřábkových. Díky za ten zážitek! Jistě se na to dívali pyromani z celého širokého dalekého okolí. Ale zklamali jste mě! Nakonec jste nic nepodpálili. A přitom ten skanzen vedle by tak pěkně hořel! Tak přijedte zase za rok, a polepšete se!

Tak at' Vám to hoří!

Váš Jaroslav Popel”

Hasiče a pyromany, kteří se těšili na pořádný požár, jsme opravdu museli zklamat. I když

situace pro ně vypadala nadějně (zvláště ve chvílích, kdy jsme i my sami museli větrat), uvnitř salonku, kde se akce konala, vládla naprostá idylka, a dokonce i přítomní pasivní kuřáci vypadali celkem spokojeně. Ovšem nepředbíhejme. Onoho dubnového odpoledne se do Kouřimi, (aspoň názvem) Mekky všech kuřáků, sjeli tabákumilovní pětipěčkaři, aby slavnostně založili „PIPE PARTU PRVNÍ PRAŽSKÉ PEDAGOGICKÉ PIVNÍ PERUTĚ“, utkali se v disciplínách takové malé kuřácké olympiády a šířili osvětu, tolik nutnou po dezinformacích ministra zdravotnictví.

Než se úplně všichni sešli, roztáhli si vybraní borci své plíce při fotbálku, a když řady přítomných i dým v salonku ještě trochu zhoustly, mohla akce začít naplno. Ještě, než stihla vyprchat vůně k večeři podávaných kuřecích prsíček, vykouřili všichni zúčastnění společně dýmku míru, vyslechli si několik krátkých projevů (navíc známý polonista Jerzy P. přednesl v originále pozdravný dopis od polských „palonců“) a hlavně předběžně vyslovili souhlas se založením zmíněné „Pipe party“. Ta by napříště měla fungovat pod „křídly sovičky“, sdružovat milovníky tabáku a pořádat pro ně sportovní, kulturní a osvětové akce, vždy nějakým způsobem související s konzumací této americké rostlinky. Po všech oficialitách pak už konečně

vypukly tradiční pětipěčkařské radovánky (točila se dvanáctka „Gambáč“, a k tomu výtečný „dýdžej“ Mikeska nechal mnohokrát projet sálem svou „mašinku“) a samozřejmě se konaly ohlášené kuřácké soutěže (jejich pravidla a výsledkové listiny uvádíme za článkem). Došlo i na jeden pивní křest** a volbu „MISS SMOKE“***. Pozdě k ránu jsme se pak odebrali do našeho nočního azylu, sportovní haly. Pan výčepník nám zapůjčil kazeták a donesli jsme si víno, tudíž se bez problémů „pařilo“ dál. Každý si mohl, dle libosti, zahrát basket nebo flašku nebo se povozit na „zubařském křesle“, ukrytém mezi tělocvičným nářadím, případně načerpat trochu síly na zítřejší prohlídku kostela sv. Štěpána a na hledání křížovaty u Lipan.

Pokud jste se tam letos nedostali, nezoufejte! Samozřejmě, že i napřesrok bude Kouřimské ovzduší vonět tabákem na (po letošním zkušebním nultém) prvním ročníku Kouřimského kouření.

* Jirásek, A. : Staré pověsti české. Československý spisovatel, Praha 1981, s. 23.

** Kaplan Majkl si doma zapomněl propriety, ale dokonale zaimprovizoval, takže křest Petra Adamoviče (kmotrem mu byl Filip Velímský) nakonec provedl poněkud originálnější obřadem („pivní hřichy“ byly smyty tak

dokonale, že nově pokřtěný pak měl pivo i v botách).

*** Z přítomných kandidátek vybrali zúčastnění muži tu, o které si mysleli, že jí kouření (a nejen to!) nejvíce sluší. Každý měl k dispozici tři hlasy které přiřkl svým třem největším favoritkám. Po sečtení hlasů bylo pořadí finalistek následující: na třetí příčce skončila Lenka Stolarová, na druhém místě se umístila Daniela Váchová a korunku MISS SMOKE (stylově ve tvaru popelníku s odloženými vajíčky) získala Petra Malichová. Feministické manýry ale pronikly i sem, takže hned v zápětí si kuřačky prosadily volbu „MISSÁKA“. Nakonec však zvítězila diplomacie, a tento titul byl udělen skvělému panu výčepnímu.

PRAVIDLA KUŘÁCKÝCH SOUTĚŽÍ:

a) *Pomalé kouření dýmky:*

Každý obdrží 3 gramy tabáku (děkujeme tímto Václavce Kofránkové, která nám letos vše navázila do úhledných balíčků). A pak se je snaží ve své dýmce kouřit co nejdéle, aniž by za celou dobu použil více než 2 zápalky.

b) *Nejdelší popel na doutníku:*

Soutěžící kouří doutník tak, aby jim na něm zůstal co nejdelší sloupec popela, který ovšem z doutníku nesmí upadnout. Popel se měřil průběžně během celého klání.

c) *Nejdelší popel na cigaretě:*

Totéž jako u doutníku, ale kouří se cigarety.

d) *Kroužky z dýmu:*

Vítězí ten, kdo po jednom vdechnutí dýmu (z čehokoli) vypustí z úst nejvíce kouřových kroužků.

Výsledková listina z Kouřim- ského KOUŘENÍ 1999:

Pomalé kouření dýmky

1. David Brož (1h 10min)*
2. Filip Velímský
3. Majkl Řezáč
4. Petr Adamovič

Popel na doutníku

1. Pavel Trojan (6,7 cm)
2. Majkl Řezáč
3. David Brož
4. Franta Grunt

Popel na cigaretě

1. Olí, Lenka Stol., Dita (5 cm)
2. Petra Malichová
3. Roman Čornej
4. Luděk Valchář, Šumák

Kroužky z dýmu

1. Šumák (27 kroužků)
2. Roman Čornej
3. Luděk Valchář

* Škoda, že David dobrovolně skončil hned, jak překonal svůj osobní rekord. Dosáhl skvělého času (jen pro srovnání: na 3. mistrovství Moravy, pořádaném na farmě Bolka Polívky v roce 1998 dosáhl vítěz času 1 hodina 21 minut 3 vteřiny) a měl naději na ještě lepší. Po příštím soutěžním klání se vyplatí uvažovat o jeho nominaci na celorepublikové mistrovství.

DĚTI Z KOUŘOVÉ HORY

OSUD ZAPOMENUTÉHO VELIKÁNA

Píše se rok 1753 - letopočet, který mají do svých rodných listů vepsány takové osobnosti našich dějin, jakými byli Václav Matěj Kramerius nebo Josef Dobrovský. Tehdy přichází v Českém Šternberku na svět muž, který se za 52 let svého života nesmazatelně zapíše do historie českého pivovarnictví. František Ondřej Poupě samozřejmě neprosul přímo jako vynálezce zlatavého moku - na to by se musel narodit o několik set let dříve. Byl to však on, kdo se na přelomu 18. a 19. století odvážil postavit do té doby roztráštěné pivovarnictví v Čechách na pevné odborné základy. Poupětova cesta k věhlasu a uznání nebyla snadná, jak už tomu u novátorů bývá. Vedla přes tvrdou práci v mnoha českých i moravských pivovarech a byla dlážděna jak dílčími úspěchy, tak i - a to velmi často - nepochopením a nevraživostí "kolegů" z branže. Učednická a tovaryšská léta strávil Poupě u svého bratra Jana, který byl samostatným sládkem ve Velké Bíteši na Moravě. Tam doslova přilnul k řemeslu a veškeré práce včetně pomocných vykonával s příkladnou horlivostí. Pravděpodobně se dostal na zkušenou i do několika jiných pivovarů, zahraniční nevýjímaje. Jednou z jeho prvních štací po vyučení se stal pivovar v Tachově, kde se mladý František naučil používat teploměr,

který později zavedl obecně do pivovarské praxe. Záhy byl však intrikami vrchnosti svého místa zbaven a jenom díky jistému Dominiku Wolfovi, který v té době úspěšně pokoušel o stavbu dokonalejších pivovarských pecí pod kotli, získal místo v pivovaru v Hořovicích. Tamnější Poupětovo účinkování pak bylo do té míry radikální, že se pověst o jeho vynikajících výsledcích rozlétna po celých Čechách.

O UMĚNÍ VAŘIT PIVO

Po dalším krátkém působení v Jinonicích, odkud byl po necelém roce opět vyštván německou vrchností a jejími domácími závistivými přísluhovači, se František Ondřej Poupě usadil v Praze. Zde za velmi svízelných poměrů píše znamenité dílo **O umění vařit pivo**, v němž veřejnost seznamuje se svojí novou metodou. Tím si ovšem vysloužil silnou nevoli českých a německých sládků, kteří tvrdili, že zveřejněním je-jich umění může připravit mnoho z nich o holou existenci. Františkovi nastávají zlé časy; jeho pražský pobyt je poznamenán zoufalým bojem s bídou a odrážením útoků nepřátel. V době největší nouze, kdy se již přihlášila osudová plicní choroba, daří se Poupětovi (1794) získat místo u hraběnky Clam-Martinicové v jejím pivovaru ve Slaném, kde zakrátko opět slaví nepřehlédnutelné úspěchy. Tehdy se také seznamuje s prof. Rennerem, jehož přičiněním proniká do mnoha zákonů přírodních věd, zvláště fyziky. Píše důkladné pojednání o teploměru a jeho použití v pivovarnictví a vynalézá pивní váhu. Není divu, že mu ve Slaném brzy začíná být poněkud těsno; a proto se uchází o místo sládky v pivovaru v Brně.

UČEBNICE PIVOVARNICTVÍ

V Brně zahajuje František Ondřej Poupě nejskvělejší období své kariéry. I zde vaří výtečné pivo, jehož věhlas proniká daleko za hranice. Největší službu našemu sladovnictví prokazuje v roce 1801, kdy v Olomouci u Antonína Škarnyca vydává první český samostatný odborný spis pod názvem **Počátkové základného na-učení o vaření piva pro učedníky, tovaryše, sládky a pro každého hospodáře, kterýž té věci dokonale vyučen býti žádá.** Šlo vlastně o naši první učebnici pivovarnictví. To už ale naplno propuká neúprosná tuberkulóza, která nad českým sládkem definitivně vítězí v prosinci 1805. Poupětův skon byl opomenut stejně nespravedlivě jako celý jeho život: v poslední hodině průkopníka slávy českého piva se Brno otřásá hlozozem Napoleonových vojsk...

(Připravil PZ, Gastronomická Revue)

V pivovaru U FLEKŮ se slavilo

Příjemné počasí babího léta včera v podobě bouřky naprosto zhatilo plány organizátorů slavnostního setkání u Fleků k 500. výročí založení pivovaru. První zmínka o domě pochází již z roku 1430. Tehdy však patřil barvíři Petrovi. Roku 1499 dům kupuje Vít Křemenec a začíná zde budovat pivovar. Dalším důležitým mezníkem je rok 1732, kdy pivovar kupuje Jakub Flekovský se ženou a pod jejich rukama rozkvétá i hostinec. Od roku 1843 se zde začal vařit zdejší vyhlášený tmavý ležák. Roku 1905 se sládkem u Fleků stal Václav Brtník a jeho potomci vlastní pivovar a restauraci (po restituci) dodnes. Včerejším dnem se u Fleků otevřelo i pivovarské muzeum, kde se prý dovíte takřka vše, co vás o mezi Čechy nejoblíbenějším moku zajímá. A na závěr slavnostní části večera si s námi na dalších úspěšných pět set let pivovaru

připil jeho současný sládek Ivan Chramosil. Ať chutná!

(Střední Čechy, 27.09.1999)

Slavnost Zlatovaru s polotmavým pivem

Opava - Pochodem dechovky doprovázené koňským povozem až k pivovaru dnes začnou dvoudenní Zlatovarské slavnosti, které předznamenávají 175. jubileum opavského pivovaru v příštím roce. Pořadatelé připravili i překvapení v podobě premiéry polotmavého ležáku Braun se stupňovitostí 13.

(Slovo, 25.09.1999)

Litovelští vaří nové desetistupňové Maestro

Litovel - Příprava výroby nového desetistupňového piva Maestro, kterou začal podle vlastní receptury vařit Pivovar Litovel, trvala pracovníkům firmy půl roku. V letošním roce chtějí vyrobit několik tisíc hektolitrů nového piva. V dalších letech by se jeho produkce měla zvyšovat až na 30 procent produkce desetistupňových piv. Litovelský pivovar, který loni vyrobil 228 tisíc hektolitrů zlatavého moku a stejný výstav plánuje i pro letošní rok, je součástí holdingu Moravskoslezské pivovary Přerov, který je čtvrtou největší pivovarnickou skupinou v zemi.

(Slovo 28.09.1999)

Z lodního deníku - Expedice Berounka 99

Je pátek. Naštěstí čtrnáctého. Naneštěstí května - v kalendáři nasutují tři zmrzlí a na nádraží houf drsných a otužilých vodáků vyráží na svůj každoroční zápas s přírodními živly - tentokrát chceme pokořit Berounku.

V právě poledne se na plzeňském náměstí expedice setkává s vedením (mgr. Kalousek, dr. Kašpar) a po nezbytném občerstvení se v časném odpoledni spouštíme na líně se převalující tok Berounky. První čtyři jezy hravě zvládáme a plni nadšení přirážíme k prvnímu kempu.

Poklidná atmosféra je ovšem narušena deštěm, zimou a skutečností, že většina stanů je v zatím nepřítomných doprovodných autech. Nezoufáme a přečkáváme déšť narvaní ve dvou stanech. Morálku nám ovšem pomalu začíná nahlodávat nepřítomnost pitné vody, jakýchkoliv záchodů či umývárén, občerstvení apod. Hospoda se nachází ve vesnici 3 km vzdálené a ještě k tomu přes řeku. Nicméně i tato nepříjemná skutečnost je pomocí aut a lodí překonána, takže dnešní den můžeme stvrdit hodnotným kulturním programem v příjemné hospůdce.

Sobotní ráno začíná optimisticky, slunce svítí, ptáci zpívají, voda teče. Zatím. Pleskot našich pádel však po chvíli střídá pleskot dešťových kapek.

Jedeme dál. Zima a déšť útočí. Pouze řeka je klidná. Po chvíli zjišťujeme, že celá Berounka je obrovský stojatý rybník, jen tu a tam zpestřený nějakým jezem. Toto zpestření ovšem spočívá v tom, že zmrzlí vodáci musí vlézt do vody, vytáhnout stokilovou loď s bagáží a přenést ji o padesát metrů dál pod jez, tam nastoupit a jet se ztuhlýma nohama v mokrých botách vstříc dalšímu jezu. Jen občas potěší naše vodácká srdce nějaká ta peřejka, protržený (a tudíž sjízdný) jez nebo tatranka z lodního pytle.

Den utíká a my se pomalu blížíme ke kempu. Živly se uklidňují, pod slunečními paprsky roztávají naše zmrzlé údy. V tábořišti vypuká nezřízená idyla - všichni si užívají nezvyklého tepla, jí, blbnou a staví stany. Zdejší luxusem je zděná (!!!) kadibudka.

Postupem večera se všichni vytrácíme z kempu do hospody - vzhledem k probíhajícímu mistrovství světa v hokeji je program jasný. Hospoda mlčí, civí na televizi, napjaté ticho jen tu a tam přeruší cinknutí půllitrů. Po vítězném konci začíná tah, jenž pro mnohé končí mezi třetí a čtvrtou hodinou ranní více či méně labilním návratem do stanů.

Nedělní ráno nás opět vítá modrou oblohou. Předpověď počasí ovšem nelže, a tak ohlášených 9 až 11 stupňů je tady. Zabalení do čtyř vrstev svetrů vyrážíme na nejdelší úsek letošní plavby. Mraky přicházejí a odcházejí, vítr a zima zůstávají. Sem tam zřícenina. Dlouhá cesta je

skončena v rekordním čase, neboť ve čtyři hodiny začíná závěrečný hokejový zápas.

Skryjský kemp nás kromě hospody vítá nebývalým luxusem - kromě čtyř kadibudek se zde vyskytuje i pumpa s pitnou vodou (ostatní je zamčeno, je totiž čtrnáct dní před sezonou). Navečer všichni vyrážíme do hospody zapít vítězství. Rozeznívá se kytara, která je ovšem po chvíli přerušena místním harmonikářem a štamgasty. Obě skupiny odolávají, ale Ještěřice nás nakonec všechny spojuje. Pijeme, zpíváme a jeden z místních štamgastů zahajuje několikahodinový maraton sprostónárodních písní. Slivovice, fernety a whiskey se mihají vzduchem, o pivu nemluvě. Kolem půlnoci se snažíme vrchního přesvědčit, že Kalousek je bezdětný jednadvacetiletý čtvrták. Zábava je v plném proudu, zapisují se nejsprostší písně, Filip a ostatní muži směle soutěží v jejich znalosti s dotyčným štamgastem, Jiřinka hraje na kytaru a spolu s Bárrou neustále odmítají nabídky ostatních štamgastů, Jadwiga tancuje s vrchním a Kalousek sní, že přijde on, mého srdce šampion. Kolem druhé hodiny ranní zábava pozvolna skomírá a po zaplacení tříciferných účtů hlučně odcházíme do kempu.

Pondělní ráno je opět slunečné, bolavé hlavy a žaludky ignorujeme a s radostí navlékáme místo čtyř jenom dvě vrstvy svetrů. Po prohlídce Týřova vyrážíme směr Zbečno. Pár jezů, pár peřejí, pamětní síň Oty Pavla a jsme na místě. Stany stavíme na

právě posečené louce, a tak až na pár alergických záchvatů a senných rým vše probíhá v pohodě. Neprší, není jinovatka, stan stojí a ve vesnici jsou čtyři hospody, co víc si přát. Zdá se, že alkoholického vrcholu bylo dosaženo již včera, po teplých večerech se ještě tentýž den vracíme do tábořiště.

Ráno vyrážíme do téže hospody na objednanou snídani. Po topinkách, šunce s vejci a párcích vyjíždíme na poslední úsek letošní plavby. Berounka opět připomíná jezero a silný vítr se nám snaží dokázat, že tuhle řeku je možné jet stejně tak pro i proti proudu. Taky nám převrací loď statného kormidelníka (sorry, Šmejku) a vůbec nás všemocně zdržuje - v Nižboru nám zatím ujíždí vlak. Nasycení a napojení vyjíždíme dalším vlakem za čtyři hodiny.

A za chvíli už v Praze vystupuje houf opálených, větrem ošlehaných, zocelených vodáků. Ještě nabití zážitky se takřka se slzou v oku loučíme, s nadšením plánujeme další vodu na příští rok a pak již utíkáme vstříc teplým vanám, večerům a splachovacím záchodům.

Aleš

Wycieczka do Slaska

Jak jistě všichni dobře víte konala se i letos exkurse do Polska. Tato

exkurse měla navazovat na loňské velmi podařené tažení do Malopolska a Haliče, které se mnohým z nás nesmazatelně vrylo do paměti a některým pak trvale změnilo jejich životy. Letošní exkurse do OJCZYŹNY byla zaměřená na historické Slezsko, tedy nejenom na jeho polskou ale i na jeho českou část. Start byl v Náchodě, pokračovalo se přes Klodzko, Wambierzice, Bardy Slaskie, Wrocław, Opole, Opavu a další města i městečka až ke Kralickému Sněžníku, jehož zdoláním měla být ukončena. Tolik formální úvod, konec konců nějak to přece začít muselo a nyní se Vám budu snažit vyličit to, co se na exkursi dělo a čemu jsem buďto byl přítomen nebo jsem se o tom dolechl.

Tedy v klidu jsme si vyrazili z Prahy jednoho slunečného květnového odpoledne před sebou modravé dálky a za sebou 480 plechovek Staropramenu. Již první kilometry cesty se ale prokázalo, jak nerozumným a neuváženým činem je konzumace piva již před začátkem exkurse samotné, protože krátce po opuštění Prahy začaly některé z nás trápit problémy, se kterými jsme rozhodně nepočítali a za to, že jsme po příjezdu do Náchoda nemuseli čistit interiér autobusu, musím zde veřejně poděkovat panu docentu Čornejovi, který nám nechal v poslední minutě zastavit u benzinové pumpy. Nutno říci, že k podobným situacím došlo ještě několikrát. Jak již víte, měli jsme sebou 480 plechovek a ty se někdy musely podíť, v této souvislosti bych se rád zmínil o třech našich

„spolucestujících“, kteří jak se ukázalo jsou naprosto nesmrtelní a dokáží konzumovat alkohol až 21 hodin v kuse několik dní za sebou. U prvních dvou, byli to Šotouš a Kaspi, jsem nebyl vůbec překvapen, ale to, že s těmito dvěma ďáblovými syny dokázala držet krok i kolegyně Kofránková mnohé z nás překvapilo a vyslovili jsme jí také patřičné uznání. Tedy kromě těchto, v jejichž útrobach zmizela podle mne nemalá část našich zásob, které jim mnohdy nestačily a museli je doplnit „kvalitním“ alkoholem z Českého Těšína, jehož psychický tlak pak málem jeden ze členů exkurse neunesl a rozhodl se ukončit svůj život skokem z okna nemaje v paměti, že bydlíme v přízemí, mizely plechovky z lednice autobusu celkem rovnoměrně. Nehledě nato i my ostatní jsme se zdržovali v hostincích při cestě ochutnávkou lokálních piv, abychom zpestřili náš jídelníček drže se toho, že hlad je převlečená žízeň. Z těchto pak nejvíce propadlo náchodské pivo Primátor, které si dovolím a doufám, že za všechny členy exkurse, kteří ho pili označit za „neuvěřitelnou sračku“ i polské pivo Piast bylo proti němu nektarem. A teď pár slov k našemu pedagogickému doprovodu, který se během pěti dnů tmenil na budoucí vládu České republiky, dokonce byl zvolen i prezident, o jehož bezpečí se starala ochranka, ale které si ve chvílích její nepřítomnosti dokázal zajistit sám, což prokázal zvláště při střetu s opilcem Majerem, kterého nekompromisně uzemnil svým státnickým pohledem a vahou svých ús-

tavodárných slov. Na každém kroku byly pak podnikány všechny kroky potřebné pro zahájení předvolební kampaně, prezident i vláda byli pod neustálým dohledem veřejnosti a novinářů. Někteří členové vlády to ale nebrali v potaz a drahocenný čas trávili raději ve sprše než besedou s lidmi, což se ale později vyjasnilo a po zjištění jejich rodinné situace byli omluveni.

Prostě celá exkurse byla jako vždy velkolepá a nálada rovněž mé srdce polského buržoazního nacionalisty se tetelilo blahem a doufám, že i příští rok osvědčená trojice pedagogů připraví novou a stejně dobrou, ale doufám, že delší Wycieczku do OJCZYŻNY.

Jerzy Pokorny

Třeřákův smysl života aneb Těžký život bohémů

Jak je všem jistě známo, v Pivní peruti nastupuje nová generace a tou je mimořádně silný třetí ročník. Nejkrásnější dívky, nejtalentovanější kytaristé, nejpravidelnější docházka na pondělní sezení u Kotvy...a vůbec. Další charakteristiky se bohužel podobají spíše Klubu zoufalců, který je nyní pro nás vzorovým spolkem, na jehož tradici bychom rádi navázali. Jo, jo, těžký je život bohéma - posuďte sami:

1) Rytmus života třet'ákova určují pondělní sezení u Kotvy (pravidelné) a průzkum pražských hospod a kaváren (nepravidelné, leč častější). Doma se třet'ák vyskytuje převážně dopoledne, na Vánoce a při fasování kapesného.

2) Jeho finanční situace je přesto tíživá - peníze poskytnuté naivními rodiči na učebnice nenávratně mizí u vrchního, při kopírování zanedbaných přednášek a seminářů, na pokutách v knihovnách nebo ztrátou při více la-bilních návratech z různých kulturních zařízení.

3) Třet'ák se do školy sice občas zajde podívat (koneckonců kde jinde může zahlédnout své kamarády pohromadě a ve střízlivém stavu), ale dodržuje pravidlo, že více jak dvě hodiny v kuse představují nadměrnou psychickou zátěž vyžadující ne-prodleně občerstvení - viz bod č. 1

4) Třet'ák tzv. „pohodář“ stále ještě nemá historiografii, ačkoliv se dušuje, že tentokrát (leden, květen, červen, září atd.) ji určitě udělá. Nakonec stejně potupně vymyslí a opisuje obsah knih ze seznamu jiných, nezoufalých a tedy úspěšných spolustudentů. Stejně tak seminární práce odevzdává se zpožděním nejméně půlročním, pokud vůbec. (V čele žebříčku rekordů zatím vedou třet'áci s neodevzdanou seminárkou na úvod do dějepisu - zatím se statečně drží a odolávají rafinované-mu nátlaku.)

CHLASTÁME SE SLOVANY, aneb konverzační minimum pětipěčkaře ve slovanském světě

Na své prázdninové cesty se mnozí z vás vydali do různých slovanských zemí (na Ukrajinu, „Ojčizny“, do Lužice apod.) a ti, kteří zůstali doma, zase pro změnu Slovany (Ukrajince, Poláky, Rusy apod.) potkávali na brigádách, v hospodách či při setkáních s mafií. Snad proto začaly do redakce Byltěnu docházet dopisy, ve kterých nás žádáte o více informací týkajících se slovanských zemí. Vycházíme tedy vašim snahám vstříc, a ve spolupráci s U kotvy se scházejícími „slovanofily“ jsme pro vás připravili tento zbrusu nový, všem pětipěčkařům na míru ušitý seriál.

Wenda

Část první - „Kalíme v Lužici“

Vybrané fráze pro nalezení
hospody

Hostinec, Hospoda, Hotel -

Hosćens. Korčma. Hotel.

Kde je tady hospoda? -

Hdže je tu korčma?

Jdeme chlastat. -

Džemy žlokać.

Přijdu. Souhlasím. -

Přindu. Přihlosuju

Pár zdvořilostních frází

Dobrý večer, pánové! -

Dobry wječor, knježa!

Vítejte! / Budte zdraví! -

Witajće!

Posaďte se! -

Sydńće so!

Děkuji. -

Džakuju so.

Prosím. -

Prošu.

„Kalíme“

Na zdraví! -

K strowosći!

Sklepníku, dejte mi pivo. -

Pinčniko, dajće mi piwo.

Co máte ještě? -

Što maće hišće?

Je tu pivo, víno...-

Je tu piwo, wino ...

Přineste mi láhev vína. -

Přinjesće mi blešu wina.

Prosím ještě. -

Prošu hišće.

Platíme

Není mi dobře. -

Njeje mi derje.

Můžete slevit -

Možeće spusćić?

Děkuji, už nepiju. -

Džakuju so, ja wjacy njepiju.

Hledáme cestu domů

Sbohem! Dobrou noc! -

Božemje! Dobru noc!

Na brzkou shledanou! -

Na bórzojne zasdowidženje!

Špatně vidím a slyším. -

Hubjenje slyšu a widžu.

Kde bydlím? -

Hdže bydłu?

Rád Vás doprovodím. -

Rady was přewodžu.

Kudy jsem přišel domů? -

Hdže sym přišel domu?

Litice 99

Jak archeologové přicházejí o iluze

Rád bych Vám vyprávěl něco o naší akci Litice 99, aneb archeologický výzkum s podtitulkem „komu nehrabe, tomu kope“. Celá akce (resp. většinová účast „druháků“) byla zpunktována jednou dívčinou z naší fakulty, která tam nakonec, jak bývá u organizátorů zvykem, nejela.

Ve škole jsme dostali několik průvodních informací, které nám měly zajistit poměrně klidný pobyt na dotyčné lokalitě. Mezi nejdůležitější patřilo to, že budeme dostávat 20-25,- Kč na hodinu a jídlo si budeme hradit sami a na pracoviště budeme docházet asi 4 kilometry. Kromě toho budeme ve chvílích zaslouženého volna sledovat přednášky o archeologii, případně navštívíme některé okolní památky, jejichž znalost prý patří mezi základní pilíře kulturního rozhledu mladého historika. Informace, že budeme kopat „jakousi neolitickou kulturu“ ve vzniklé vřavě stejně zanikla a tak jsme se to měli dozvědět až na poli.

Vyrazili jsme v pondělí ráno plni nadějí a očekávání, že pohneme světem archeologie směrem kupředu a zapíšeme se tak do jejích dějin. Ve 12 hodin jsme měli sraz v Plzni a nebyť půlhodinového zpoždění vlaku, tak se nám málem podařilo dorazit včas. Z nádraží jsme se již všichni měli dopravit společně do Litic, což představovalo asi hodinovou

Odysseu s bagáží přes celé město. Ve 14 hodin jsme dorazili do Litic, což byla pohledná vesnice na jižním předměstí Plzně, pro znalce věžeřských zařízení pak 4 km na jih od Borů. Naše ubytovna se nacházela až asi 1,5 km za vesnicí, tedy ze zastávky 2,5 km, což nám v tu chvíli způsobilo opravdu velkou radost. Notně utahaní jsme dorazili na dotyčnou ubytovnu, kde nám, zvláště k radosti přítomných dam, bylo Filipem (vedoucím exkurze) oznámeno, že teplé vody je zde vzhledem ke kapacitě bojleru velmi málo a bude ji nutno šetřit, potom jen tak mezi řečí prohodil, že zde bydlí partička Ukrajinců, ale že se jich nemusíme bát, protože je nás víc. Tak jsme se tedy ubytovali. Pokoje se pohybovaly v rozmezí 4-6 míst, což jako základ pořádného humbuku poměrně dostačovalo.

První odpoledne jsme měli možnost se seznámit s nechutně studenou řekou Radbúzou, která tekla pod ubytovnou, dále místním konzumem a v neposlední řadě i hospodou (přeždívanou „Liďák“), jejímiž jsme byli, hlavně zpočátku častými hosty, protože na rozdíl od nás tam dobře a celkem levně vařili. Později, hlavně v rámci úsporných opatření, jsme byli nuceni podlehnout osudu a začít si sami vařit. V tomto ohledu bych nepochybně měl vyzdvihnout úsilí Petra Adamoviče, jehož mexické recepty by mu mohla závidět i Maryša a to byla jaká kuchařka (no koneckonců, zeptejte se Vávry). Jeho oblíbená vražedná kombinace kari, čili a trochu jídla spolu se sloganem

„trocha koření nezaškodí“ se mu stala mnohdy osudnou. Zatímco přítomné dívčiny vesele papaly cosi velmi zdravého, nekalorického a podle slov reklamy i výživného, pánská společnost vesele holdovala masným výrobkům typu špek a slanina a nepřebornému množství čehokoli v prášku (kromě piva), co konzum dal. Kromě toho „mocná přitažlivost G“

způsobovala, že jsme byli v „L i d á k u“ pravidelnými hosty, ne snad, že bychom tam nebyli navštívili i jiné podniky, ale přece jenom

„Lidák“ byl „Lidák“ a tak se tam s námi muselo více-méně každý den počítat. Rovněž četné vyjíždky Plzně nebylo možno absolvovat kompletně bez návštěvy restaurantu, kterých tam bylo požehnaně, jak se ostatně na město piva sluší a patří.

Archeologický výzkum jako takový probíhal následovně. Doplahočili jsme se po osmé hodině (resp. v 9 hodin) na určené pole, kde byli někteří jednotlivci seznámeni s do té doby neznámými přístroji (nástroji) jako jsou krumpáč, motyka případně i lopata. Po této úvodní instruktáži jsme byli vrženi do pracovního procesu v rámci začíšťování nám svěřené lokality. Pod dohledem dorazivšího mgr. Kalouska a drába Filipa jsme měli možnost poznat co to je černá hlína, co hnědá a co to pro nás bude

znamenat. Černá skutečně zůstala barvou smutku, protože tam, kde se objevila se muselo mocně kopat než se zase objevila její hnědá sestřička. Morálka na pracovišti byla ve stávajícím vedru skutečně na nízké úrovni. Filipův pokus oživit ji podvrženým nálezem paleolitické Venuše zklamal ve chvíli, kdy se to provalilo a autor sám byl rád, že mu někdo nedal

„v d e c h n o u t lopatu“, a že bylo h o d n ě nabídek..... Na druhou stranu musím poznamenat, že i když námi plundrovaná lokalita nebyla zrovna archeologickým

Klondikem, našli se mezi námi tací, kteří něco našli. Jednalo se sice jen o kousky keramiky, jejíž tvar mnohdy přesahoval hranice naší fantazie a které zde kdosi-kdysi, k naší nezměrné radosti, odhodil. Když si představím to nepřeborné množství současných skládek a smetišť, tak budoucím archeologům velice závidím....my umíme myslet na budoucnost.

Celá akce tedy skončila úspěchem. Nikdo se nezranil, neuchlastal ani neskončil na Borech a náš archeologický diář obsahuje první zmínku o určitých nálezech, jejichž význam je sice diskutabilní, ale pro nás naprosto nesporný. Jednu věc ale musím zdůraznit nakonec - tahle akce nás naučila vážit si toho, co tak rádi a často na zemi nakopáváme.....

Jean de Napivo

ZE SVĚTA LIHU

Pivní rekordy

Pivovary z Opavy a Ostravy pořádaly o víkendu slavnosti, jejichž součástí byla řada atrakcí s pivem více či méně souvisejících. Opavan René Richter překonal svůj osobní a tím i světový rekord v točení sudu piva uchopeného v zubech. Sud držel v zubech na smyčce a otočil ho kolem své osy dvacetkrát. V Ostravě zase pivaři soutěžili o největší "pivní mozol". Zvítězil Josef Kozák, kterému hosteska naměřila obvod břicha 146 centimetrů. "Pracuji na něm čtyřicet let," uvedl vítěz.

(Mladá fronta DNES, 27.09.1999)

Pitka týdne aneb Sovětský Svaz náš vzor

Obyvatelé vsi Severnoje na Krymu objevili na blízkém pobřeží 100 dvousetlitrových sudů s alkoholem. Venkované zmobilizovali všechny trakaře i traktory, dar moře dopravili do vsi a začala velkolepá pitka. O nálezu podezřelého alkoholu uvědomil policii jeden z mála obyvatel, který ještě zůstal střízlivý. Policisté ovšem museli svést s venkovany o alkohol lýtý boj a trvalo jim údajně 24 hodin, než jim sudy sebrali. Naštěstí šlo o kvalitní alkohol z Německa, a tak nedošlo k žádné otravě.

(Nedělní Blesk - 26.9.99)

Uvidíme rok 2000?

Oblíbení značka domácích likérů byla rozšířena o nový produkt s názvem **FERNET CIRHOS**, který svým klientům nabízí nezvykle silný zážitek, který dán tím, že dotyčný likér obsahuje 99 % alkoholu. Firma hodlá s tímto novým výrobkem vs-

toupit na domácí trh již před začátkem mohutných oslav Milénia. Z informačních zdrojů blízkých vedení podniku se redaktorům Bylténu podařilo zjistit, že firma bude distribuovat svůj nový výrobek po dohodě s ministertvém zdravotnictví ve speciálním balení, jehož součástí má být údajně i bílá hůl.

Jean de Napivo

Byltén™ Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti vydává P P P P P. Redakční rada:

J. Tilsch, A. Šporková, P. Adamovič, T. Mikeska a další členové Předsednictva. Vychází čtvrtletně v nákladu 60 ks. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Sídlo: Poberova 4, Praha 4, Braník, tel.: 472 86 38. Grafická úprava: Jan Tilsch. Tisk: Bohumil. Foto: kolektiv autorů a majitelů fot'áků.

Historie a přísloví, aneb co kdo vykecal

Tento článek je věnován příslovím a rčením, neboť jsou to právě ona, která okořeňují naši číslы prosycenou mluvu, která by bez nich postrádala svou krásu a poezii. Rčení nás od pradávna provázejí a my si ani neuvědomujeme, jaký mají historický náboj a s kým jsou vlastně spojeny. Rád bych uvedl alespoň ty nejznámější, s nimiž se setkáváme každý den. Už jenom pouhé rčení „*nedělej kraviny*“ vzniklé za vlády krále Mínoa, má dnes své stálé oblíbence. Rovněž Trojská válka sebou přináší jedno ze základních darovacích rčení. Nu vzpomeňte si na Laokóna a jeho prokletí v podobě „dřevěného oře“, marně mu říkali „*darovanému koni na zuby nehled*“, marně ho varovali. Klasická řecká tragédie Oidipus nám zase přináší ono rčení „*držet se máminy sukně*“. Doba římská sebou také přináší mnoho významných pořekadel. Jako příklad nám může sloužit Vercingetorixův výrok „*sekat latinu*“ či typické germánské pořekadlo z období pozdního císařství, že „*všechny cesty vedou do Říma*“...

Nelze opomenout ani naši národní historii a její vliv na vznik rčení. Naše nejstarší pověsti jsou přímo studnicí těchto řečnických obrátů. Jen vzpomeňme Přemyslovo sebekritické „*už nic nezvorám*“ či neústupný výrok Kazi „*zpátky ni krok*“. Rovněž zaznamenáníhodný je alibistický výrok Blanických rytířů „*bude hůř*“.

Neméně důležitou kapitolou je doba husitská, která nám nabízí taková rčení jako: „*dali mi za pravdu*“ - což je jeden z posledních výroků Jana Husa, či Žižkův tolerantní výrok „*sejde z očí, sejde z mysli*“. Také Prokop Holý nám před svojí poslední návštěvou Lipan roku 1434 zanechal obligátní heslo „*v jednotě je síla*“, jež jsme oblíbenou používali při mnoha následujících dějinných událostech. Velice důležitým výrokem lze označit státoporné heslo Ladislava Pohrobka „*rodina, základ státu*“. Nepřehlédnutelný je také pesimistický výrok „*z bláta do louže*“ Ladislava Jagellonského z roku 1526 v době jeho rekreační cesty po Uhrách. Ještě bych rád zmínil výrok, který zná snad každý středoškolač z hodin dějepisu, jedná se o nekompromisní výrok Fridricha Falckého : „*toho bohda nebude, aby Český král z boje utíkal*“.

Jako tečku za naším poučným povídáním bych rád vyzvedl jedno heslo z mimoevropské provenience. Zní takto: „*není důležité vyhrát, ale zúčastnit se...*“ a jeho autorem není nikdo jiný než zarytý milovník indiánů - sám generál Custer.

Jean de Napivo

Quíz de Bylténu:

Jak se jmenuje kosmické těleso, pohybuující se mezihvězdným prostorem o velikosti jednoho stolu, dvou lavic, nespecifikovaného množství pivních sudů a žádných sociálních zařízení?

(vylosovaný výherce obdrží panáka)

TÝM DR. ALBERTA OPĚT ZASAHUJE

Vážený pane dochtor,

menuju sa Jura, je mě 45 let a pasu kozy. Dyž sem viděl tů reklamu „Vy-chutné si svyho kozla“ tož sem si řekl pročpak né. No a co vám mam říct dál - byl z toho hotové pruser. Stará to zjistila a ted' už mě tu moju práci zakazuje, tož bych sa vás chcel optat co s tým? Ke zvířatům už mňa nepustí a co mám včíl robít?

Jura Pazgřivec, 39 let, Dolní Kozín

Milý Juro,

Váš problém není ničím ojedinělý. Stále mi přicházejí podobné dopisy, které mají společného jmenovatele - reklamu a vliv jejího permanentního opakování. Je mi samozřejmě jasné, že situace, do níž jste se „vlastní“ interpretací dotyčné reklamy dostal, způsobila zjevně nemalé komplikace vám i vašemu okolí. Ale nezaufejte, snažte se z toho vytěžit co nejvíc. Snažte se usmířit si svou dozajista překvapenou choť, udělejte jí radost, kupte jí také nějaké zvířátko na hraní. Na začátek bych doporučoval něco menšího, kupříkladu bobra a když se jí nebude líbit, tak bude mít alespoň základ na fajn čepici.

Pozn. redakce: Text dopisu není jazykově upraven.

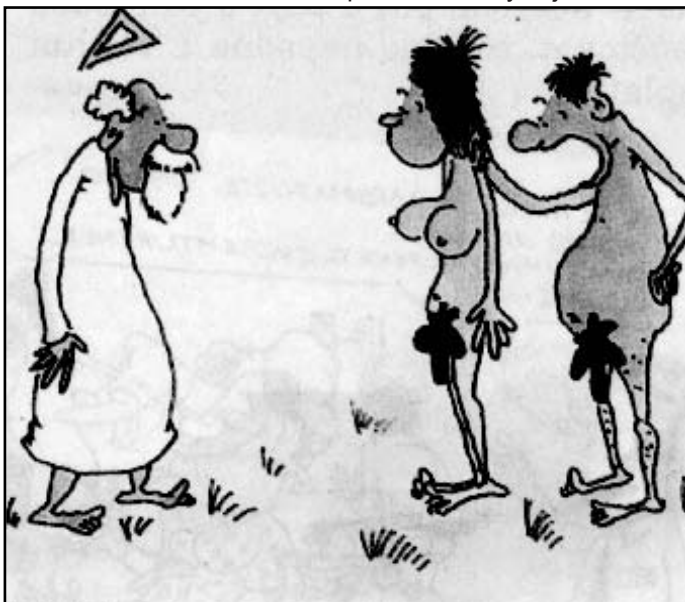
Před několika dny se redakce Bylténu dozvěděla o zcela novém návrhu arch. Mydláře na dostavbu severního křídla Staroměstské radnice. Ten vznikl na základě naší národní historie, jíž by měl být nehynoucí připomínkou. Republikánští radní se k návrhu vyjádřili jednoznačně kladně a zároveň kladli důraz na funkčnost novostavby (zřejmě v rámci plnění volebních slibů o znovuzavedení trestu smrti).

- zjednodušený náčrtek návrhu přikládáme

Úryvek ze Svaté bible pivní

Na počátku všeho bylo Pivo. To Pivo bylo u Boha a ten Bůh byl Radegast. Bohovi již se nechtělo pít samotnému i stvořil v několika málo dnech rostliny. Když jim ale Bůh dal Pivo, rostliny zemřely. I stvořil Bůh zvířata. Ani zvířata nechtěla pivo pít, a tak nakonec stvořil dokonalého tvora k obrazu svému - člověka. Dokázal chlastat od rána do večera a od večera do rána. To vše viděl ďábel Voda a když tak jednou spadnul Bůh i člověk pod stůl, otevřel člověka a dal mu játra, ledviny, žaludek, a co je nejhorší i mozek. I dostal člověk kocovinu, zvracel a zvracel a pozvracel celý ráj. Tím však porušil jedno z ne-

jdůležitějších Prikázání a musel být vyhnán na Zemi. Protože je však Radegast milosrdný, dal člověku znalost vaření piva, kvašení a destilace. I přišel člověk na zemi a rozmnožil se (už ani neví jak, byl totálně mimo). Lidé pak postavili mnohý pivovar, vinný sklep i lihovar, aby bylo na Zemi všem dobře...

Tenhle výtvor Ti vracím a vzal bych si basu lahváčů...

Z knižní provenience

Redaktorům Bylténu se podařilo zjistit, že se do Vánoc na našem knižním trhu objeví zajímavý titul pojednávající o vedoucích osobnostech Rudé armády po Stalinových čistkách v SSSR. Kniha by se na pultech našich knihekpectví měla objevit pod názvem „Pět ze čtyřiceti“.

Jean de Napivo

Nezávislá televizní společnost HROBA

07 00 Studio Kosa - horory pro nejmenší vypráví Krutislav Smrt'ák
 07 50 Kocour v botách - pohádka o kocourovi ze kterého udělali vložky do bot
 09 20 Sever proti Jihu - učíme se pracovat s kompasem
 09 35 Škoda zlomených srdcí - rady kardiologa
 10 00 Kropitelé duchů - ze života hřbitovních zahradníků
 12 00 Popelnice - vaříme z levných zdrojů
 12 15 Černí baroni - záznam ze sjezdu romské honorace v Chánově
 12 35 Fernet a já - publicistický pořad ze záchytky
 12 50 Návrat růžového partnera - gay příběh
 14 30 Vražedné pobřeží - návštěva místa, kde havaroval ropný tanker
 15 00 Odpadník - příběh bezdomovce živícího se odpadky
 16 00 Hříby pro pátera Knoxe - na co zemřel slavný páter
 16 40 Na vlastní kůži - soutěž v poznávání žirafin
 17 10 Maxipes Ufík - pohádka o řádění mimozemské civilizace
 17 30 Vtěrka Mája a Vilník - dotěrný hmyz na našich obrazkách
 18 00 Ara a Bela - co všechno chováme doma
 1815 Nekvákej a skoč - žabí závody
 18 40 Zplánky - nadávky pro netýrané děti
 19.00 Večerníček - díl z kresleného seriálu Tuk a Bzuk (Jak putovali za rumíčkem)
 19 30 Sralo se - Zpravodajství aneb co se zase ve světě posralo
 20 05 Bezva flinta - dobrodružný film o tom, co dovede automatická puška
 22 05 Mamutí jezero - záznam prehistorického baletu
 23.40 Diskusní pořad Titanic aneb jak se plave v severních mořích
 24 00 Výpadek vysílání

Reklama

**GO !
UŽ žádné měsíční
poplatky!**

Erotel

Reklama

